

Szerkesztőségi iroda

Sepsi-Szentgyörgyön
a ref. kollegium épületé-
ben, hová
a lap szellemi részét illető
kérdések küldendők.

Kiadó hivatal:

BERNSTEIN MÁRK
könyvnyomdája
hová a hirdetések és
előfizetési pénzek
bérmentesen intézendők.

NEMERE

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági lap.
A „Háromszéki háziipar-egylet” hivatalos közlönye.

Megjelenik ezen lapra
kint kétszer:
októbertől és vasárnap.

ELŐFIZETÉSI FELTÉTEK

Helyben házhoz hordva, vagy
vidékre postán küldve
Egész évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyedévre . . . 1 frt 50 kr.

Hirdetmények díja:

3 hasábos petit-sorot, vagy
annak helyéért 6 frt.
Bélyegdíj külön 10 kr.
Nyilttér sora 12 kr.

Előfizetési felhívás

a
„NEMERE”
IX. évfolyamának IV. negyedére

Előfizetési feltételek:

Október - december 1 frt 50 kr.
Egy hóra frt 50 kr.
Egész évre 6 frt — kr.
Külföldre egész évre 8 frt — kr.

Az előfizetési pénzek a „Nemere” kiadó-
hivatalának **Bernstein Márk** könyvnyom-
dájára Sepsi-Szentgyörgyre küldendők.

Előfizetőinket szívesen kérjük előfizetéseiket
megújítani, miután felesleges példányokat nem nyo-
mattathatunk.

A „Nemere” kiadó hivatala

Sepsi-Szentgyörgy, 1879. okt. 3.

Seyeras császár, midőn katonái a Grampián
hegylénc aljáról Yorkba gyalogbintón elvitték,
már haldoklott. A könyveze körültekintő álló katonái-
hoz utolsó szava ez volt: „La boremas!” Csak-
ugyan a munka az, a mi fentartja nemcsak a ró-
mai nemzetet, nemcsak azok hadvezéreit, hanem
általában a föld kerekéségén élő összes népeket. —
Minél előhaladottabb valamely nemzet közminvelő-
dési állapota, annál nagyobb tényező ott a munka;
legyen az földművelés vagy ipar, kereskede-
lem, egyaránt vezet a végcél felé: a társadalmi
jólét, egyesek és népek boldogságára. A magyar
nemzet ma már a fejlődés azon fokán áll, hogy
fiai nem csupán a „fruges consumere nati” henyé
csoportjából áll: nemzetünk megérte valahára azt
az időt, midőn a munka a felsőbb osztályok előtt

is kedves és nem tekintünk többé lenéző kicsiny-
léssel azokra, kik a lábunk alatt forgó földet eké-
jökkel felszántják s kiknek tenyerök ipari foglal-
kozásokban kergesedett meg. Mikor ezt beláttuk,
midőn a földművelést s az azzal járó munkát fel-
emeltük az öt megillető magaslatra, már akkor
jó uton vagyunk. Itt kezdődik a boldogulás útja.
Ez az önségely kezdete.

Minden olyan mozgalmat, mely ily általános
és magasabb célok felé vezet, örömmel üdvözlünk.

Örömmel üdvözlünk városunkban
az erdélyi gazdákat!

Ezen gazdasági egylet eddigi működése már
sok elismerésben részesült. Az erdélyrészi gazda-
sági állapotok javításán teljes erejével munkált
minden időben. Hazánk egyik legtekintélyesebb fő-
rangú embere áll az egylet élén, alelnökei, titká-
ra stb. minden alkalommal jeleit adták szakava-
tottságuk mellett a hazai gazdaság emelése iránti
érelklődésöknek. Legyenek általunk szívesen üdvö-
zölve városunkban!

Sokkal nagyobb horderejű egy gazdasági szak-
férfiakból álló gyűlés, sokkal messzebb ható er-
edményei vannak egy kiállításnak, minthogy azokat
itt különösebben is kellene méltányolnunk. Nem
hagyhatjuk azonban említés nélkül, hogy már-már
reményt vesztett hitünk e kiállítás sikerében a
közel napok alatt nemcsak megerősödött, de most
már teljes bizalmunk is van a székelynép szeren-
esés jövőjében a most bemutatott hangszorgalom
gyűmölése után ítélve. — Ne legyünk hálatlanok.
Ezen szép kiállítás, a termény-, háziipar-, gazda-
sági eszközök stb. tárlata összegyűjtésénél, azok
rendezésénél, mondjuk ki, buzgó főispánunk mel-
lett legnagyobb érdeme van egy testben, lélekben,
minden ízében magyar hazafias szellemű mágnás-
nak: gróf Schweinitz Gyulának, kinek nemzetgaz-
dasági terep ma már országos hírneve van.

Sepsi-Szentgyörgy város ilyen kiállítást még
nem látott. Pedig kevés kivétellel mind szé-
kely produktumok az itt felmutatott tárgyak. —
Élénk bizonyítéka ez örvendetes jelenség annak,
hogy népünk fiai és leányai a szorgalom, a mun-

ka valódi példányképei. Azon gazdasági egylet,
mely alkalmat nyújtott Háromszék megyének, hogy
szorgalmát bemutassa, nagy szolgálatot tett nek-
ünk.

Üdvözljük az erdélyi gazdasági
egyletet városunkban!

H.

A bécsi külügyi hivatal — hír szer-
int — fölvilágosítást adott az angol és francia
cabineteknek az Ausztria-Magyarország és Német-
ország közt uralkodó egyetértés békés természet-
éről. Párisban és Londonban igen meg voltak
elégedve a fölvilágosítással.

Bismarck herczeg és Jakobini a l
kudozásairól, a melyeket Gasteinban foly-
tattak, a következőket jelenti az „Italie”:

Az egy év óta hirdetett terveknek nem volt
semmi praktikus alapja, mert Bismarck herczeg és
Masella kisingeni tárgyalásainak csak az volt az
eredménye, hogy tudták egymással kívánságai-
kat. Végére mind a két fél belátta, hogy a ja-
vaslatba hozott közélet sem az államokat, sem
pedig az egyházat nem elégítheti ki, és hogy a
parlament jelen helyzete és Poroszország közvéle-
ményének hangulata nem engedi meg a kormány-
nak, hogy eltörölje a májusi törvényeket, sem pe-
dig a szentszék nem fogadhatja el ezeket. — Az
előterjesztett javaslatok és ellenjavaslatok majdnem
már akkor ejtettek el, midőn lehetségesnek tar-
tották, hogy legalább a modus vivendi megállá-
píthatták. Ennek oka az volt, hogy csak kétértel-
műséget foglaltak magukban. A kormány azt hitte,
hogy a vallási törvények el fognak ismertetni,
ha mérséklettel fognak azok végrehajtatni; a szent-
szék azonban azt a nézetet táplálta, hogy a tör-
vényeknek legalább egy részét eltörölteknek kell
tekinteni. A poroszországi, küszöbön álló választá-
sok és a pártok izgatása nyilván azt mutatja, hogy
a dolgok állapota rosszabb válhatik. A bécsi pá-
pai nuntius, a kinek szintén része volt az előbbeni
tárgyalásokban és nagy jelét adta tapintatosságá-
nak, bizott meg tehát az új alkudozások meg-
kezdésével.

Jacobini nuntius tehát több titkos értekezle-
tet tartott Bismarck herczeggel szept. 4 én és ek-
kor megállapították az új terv főpontjait. Ekkor
Bécsbe tért vissza Jacobini és kidolgozta az új
javaslatot, a mely szept. 14—19-én újra tárgyal-
tatott Gasteinban. Elvben létrejött a megállapo-

YÁRUZA.

Őszi kép.

— Oroff A. után.

Csupán egy kép; egyéb semmi.

Az anya almát szedett. A férfiak óvatosan
nyulnak a hosszú póznára alkalmazott szedő kosár-
kával a dusan rakott ágak legszebb gyümölselei
után: a többi lerázzák; sűrűn potyogva gurul
szét a sárguló gyepszönyegen a sárga-piros gyü-
möles Vidám gyermekesereg siet segíteni a folsze-
désnél s hangos visítás és nevetés közt szalad is-
mét tova, midőn újabb almazápor zudul a fáról . . .
A nap aranyos sugarait melegen árasztja szét,
a nélkül, hogy alkalmatlan volna, a légcsodála-
tos tiszta és csendes; egyik bokortól a másikig fe-
hér szálak húzódnak: az őszi „ökörnyál”. Itt ott
egy darázs vagy szitakötő lebeg az átlátszó ae-
therben, szorgalmas méh gyűjté mézét az őszi-
rózsa és georgina dus virágjából.

Maga az atya is segít a szedésnél. Ez egyszer
odahagyta a poros iratesomagokat, félretette a
komoly könyveket és nem gondol semmi másra,
mint, hogy övével osztozzék a vidámságban. Egész
lelkéből adja át magát a ritka üdülésnek; ha va-
laki figyelemmel kísér, azt gondolná, hogy a mo-
solygó férfi nem ismer nagyobb gondot, fontosabb
feladatot, mint azt, hogy a legszebb gyümölcsöket
épen vegye le a magasból.

Kissé távolabb, a fákat környező pázsit szélén
áll egy másik férfi, mellette sugár leányalak, kinek
finom tagjait szürkés öltözék fűdi. Nagy, sötét sze-
mei álmodozón pihennek az előtte álló életteljesa

képen; a férfi pedig, fejét lehajtva, kimondhatlan
gyöngédséggel tekint a hölgyre: „Viktorine!”

A leány gyöngén fölüljed s arcát oly meleg,
báronyszerű pir futja el, mint az a nagy almáé,
melyet a család fő diadalmasan mutogat. Aztán
karját az övébe öltve, összekulcsolja kezeit s úgy
csüng a férfihoz simulva.

Jegyesek; néhány nap múlva lesz az esküvő.
A leány a vidám családnak árva közeli roko-
na s náluk van már egy év óta; a férfi a család
barátja. Ebben a kertben ismerték meg egyik a
másikat.

Mindketten fiatalok, ámbár tul vannak már az
ifjuság első szakaszán. Az élet vihara eltombolt
már felettük s visszahagyta ziveikben a lélekbent
nyomait. A lét egyiköknek sem volt könnyű . . .
a mint senkinek sem az, a ki ideális lélekkel lép
az életbe. Azon utat, a melyre ők visszatekintenek,
romhalmaz és omladék fűdi . . . Most a romok fölé
merészen gnyúhót akarnak építeni!

Nem az első álomszerű, sokszor megénekelt
tavaszi szerelem ez.

Mindkettő feje fölött forrón égetett már az
nap, az ut nehéz pora megszállta kebleiket s fáradt
tekintetük elől rég szétfoszlott a rózsás fátöl, az a
fátöl, mely valamennyiünk elől eltakarja a vilá-
got pályafutásunk kezdetén.

Nem vidám májusi reggelen, nem nyíló virá-
gok közt folytatott vidám ingerkedés közt talál-
koztak ők; hanem árnyatlan délben, a hol a szürke
mérőföldjező magányosan emelkedik az ég felé,
ott „találták” meg ők egyik a másikat . . .
Fáradt vándor mindkettő . . .

De hát melyik kötelek szilárdabb? Aze, a
melyiket két gondatlan, mosolygó gyermek köt,
kiket a szelíd, édes tava szi szellő csókolgat, a

kik alig gondolnak még tovább a kötekedésnél, a
játzsásnál . . . vagy azon kötelek, midőn a vihar-
korbácsolta tengeren, csapdokó hullámok zagásától
környezve két hajótörést szenvedett nyujtja kezét
egyik a másnak, hogy együtt türjenek, együtt él-
jenek . . . és együtt semmisüljenek meg! . . .

A gyermekek harsány kacajra fakadnak,
mert egy nagy, piros alma épen Jánoska mellé
esett s a kis vitéz ebbeli ijedelme szintén letette
lábaikról. Hirtelen a puha fűben ocsudva fel: egészen
megilletődve tekint maga körül, testvérei még na-
gyobb mulatságára.

A jegyesek ajkán is szelíd mosoly szalad
végig. Tekintetük azonban a távolba mélyed el.
Őszi illatolt terhes tájkép terül ott el teljes tiszta-
ságban. A láthatáron kéklő hegycsúcsok emelkednek,
melyeknek csúcsai soha sem láthatók határozottab-
ban, mint most. A kép közepén az épületek föléli
vöröslenek, a melyek mindenike alatt emberek
lagnak s velük együtt öröm és fájdalom, szerence
és szerencsétlenség, kin és nevetés . . . Egészen
elől, a közelben gyöngye szellő vonul át a fák
közt, a melytől zörögve hull le itt ott egy hervadt
levél.

A menyasszony még közelebb simul jegyesé-
hez, a ki szorosan átöleli. „Szeretlek”, suttogja
halkan, mintegy megnyugtatóul.
Különös költészete az ősznek, mennyire szív-
hez beszélsz te! Meghalni és mégis élni! Elmelni
és létezni! Örök halál vagy, a ki magadban hor-
dod az örök lételt!

Soha sem titokzatosabb a természet arcuzata,
mint őszel! És soha sem hiszünk, hogy közelebb
vagyunk a titok megfűtéséhez, mint mikor meg-
lepnék a szent borzalmak; megfűtjen azonban so-
ha sem leszünk azokat képesek!